

Nr 385.

Av Herr Eriksson i Stockholm m. fl., i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 313, med förslag till lag angående rätt till tjänstepension för ordinarie tjänstemän vid postverket, telegrafverket, statens järnvägar och statens vattenfallsverk m. m.

I de före den 1 januari 1911 för statens järnvägars personal gällande pensionsbestämmelserna var pensionsåldern lika för alla tjänstemän, nämligen sammanlagt 95 tjänste- och levnadsår. Genom lagen av den 4 juli 1910 angående rätt till pension för tjänstemän vid statens järnvägar bestämdes emellertid olika ålder för olika kategorier av tjänstemän. Även inom den lägst avlönade personalgruppen förekommer olika pensionsålder, i det att för banvakt, ledningsvakt och stationskarl pensionsåldern bestämts till 63 år, medan för de övriga tjänstekategorierna, vagn- och stallkarl, förrådsvakt, samt ångfärjornas personal, pensionsåldern är 65 år (vaktmästare i järnvägsstyrelsen har en pensionsålder av 67 år). För ångfärjepersonalen har pensionsåldern hittintills icke haft någon betydelse, när denna personal icke varit så länge på ordinarie stat att pensionering på grund av uppnådd pensionsålder förekommit, men för de övriga befattningshavarna som hava denna högre pensionsålder, har bestämmelsen härom förefallit icke tillräckligt motiverad. Särskilt har denna uppfattning varit rådande ifråga om vagn- och stallkarlarnas pensionsålder, när denna personal i stor utsträckning har ett hårt och ansträngande arbete, som kräver god vigör och spänstighet hos tjänstemännen. Personalen har därför vid upprepade tillfällen uttalat sig för att pensionsåldern måtte bliva lika för vagn- och stallkarl som för stationskarl. Det syntes också föreligga utsikter för en lösning av denna fråga i av personalen önskad riktning, sedan statsmakterna genom de under år 1917 antagna bestämmelserna för

Bihang till riksdagens protokoll 1920. 7 saml. 124 häft. (Nr 380—385.) 3

pensionering av viss icke-ordinarie personal vid statens järnvägar, bestämt samma pensionsålder för extra ordinarie vagn- och stallkarl som för extra-ordinarie stationskarl nämligen 63 år.

Kungl. Maj:t har nu genom proposition nr 313 förelagt riksdagen förslag till ny lag angående rätt till tjänstepension för ordinarie tjänstemän vid bl. a. statens järnvägar. Detta Kungl. Maj:ts förslag överensstämmer i huvudsak med ett av kommunikationsverkens lönekommitté den 29 sistlidne januari avgivet förslag i ämnet. I fråga om pensionsåldern för vagn- och stallkarl avviker emellertid Kungl. Maj:ts förslag från kommittéförslaget, enär Kungl. Maj:t för ifrågavarande befattning bibehåller den nuvarande pensionsåldern, 65 år, medan kommittén föreslog nedsättning av pensionsåldern till 63 år, eller till samma pensionsålder som gäller för stationskarl och banvakt.

Såsom skäl till detta frånträdande av kommitténs förslag anför föredragande departementschefen att järnvägsstyrelsen påyrkat den högre pensionsåldern för befattningshavarna ifråga, med framhållande av att det rådde en väsentlig skillnad mellan grupperna, i det att medan stationskarlens arbete i de flesta fall omedelbart berörde trafiksäkerheten, detta icke kunde sägas i allmänhet vara fallet ifråga om vagn- och stallkarlen. Det är visserligen sant, att den ojämförligt största delen av stationskarlskåren har att utföra arbete direkt stående i samband med trafiksäkerheten, men även vagn- och stallkarlarnas befattningstagande med den rullande materielen, dess tunga arbete vid kolgivningsbryggorna och det riskfulla arbetet å bangårdarna, där växling ständigt pågår, torde mer än väl motivera att även för denna grupp av befattningshavare fastställes samma pensionsålder, som gäller för banvakter och stationskarlar.

På grund av det anförda få vi hemställa,

att riksdagen med anledning av Kungl. Maj:ts proposition nr 313 måtte fastställa pensionsåldern för befattningen vagn- och stallkarl vid statens järnvägar till 63 år.

Stockholm den 8 april 1920.

Ernst Eriksson.

i Stockholm.

Helge Bäcklund.

A. Björklund.

A. J. Bärq